



## MAX JACOB

### Maica Domnului

„Unde este fiul meu, căci nu-l văd?, spuse mama  
Regelui  
Regilor.  
De când au jertfit mielul, el a plecat de acasă.

—  
O grindă pe umărul său,  
Fiul vostru  
este cel pe care l-au sacrificat,  
Priviți așadar înspre munte.

—  
Ce? Eu lăncezesc aici în vreme ce  
Fiul Spiritului va muri!  
Lasă-mă să mă apropiu, nu vă deranjați, a spus  
mama lui  
Dumnezeu către soldați.

Sire! mama voastră este la picioarele voastre!  
Dacă nu vă pasă de moarte, gândiți-vă că sunteți  
singura ei comoară, faceți încă un miracol,  
astfel încât Tatăl să vă salveze.

Sângele  
Domnului este trebuincios pentru pacea  
omului de pe pământ. "

### Vinul

Potirul din care buzele lui  
Dumnezeu au băut vin

este potirul din care preoții beau dimineața.

Dacă vinul este Duhul, atunci dă-mi să beau

din pocalul  
tău,  
Doamne!

Dacă urmează agonia și moartea

după această  
băutură, atunci să bem

până la sânge și până la fierbințeală.

Agonia și moartea nu cruță pe nimeni.

La fel de mult ca băutura!

Dacă vinul e  
din vița ta de vie  
Doamne

este cel mai bun, și vreau să-l beau,

apoi du-mă acolo.

Băuturile te fac orgolios.

Băuturile produc zarvă.

Vinul Tău Doamne însă  
este liniște, umilință, bucurie intimă.

---

Atingând stomacul nostru, atinge

și sufletul nostru! și asta pentru

o zi întregă

de seninătate și uniune

cu alții și cu

Tine.

### Perfecțiunea lui Dumnezeu

El umple lumea.

Eu vreau să mă umple

Dimensiunea sa se potrivește lumii și o depășește

El a creat pământul și marea și spațiul.

De ce să nu aspir la această genune  
de măreție și înțelegere

Să evadez?

Am făcut-o.

Să intru?

Nu pot.

Deschideți capacul puțului meu

căci dacă aș intra în mine, aș intra și în voi.

*Omul ar fi*

*Dumnezeu dacă ar intra în el însuși*

Prin aceste cuvinte bineînțeles că nu intenționez  
o blasfemie

dar noi am fi parte

din Dumnezeu în slăbiciune

dacă am deschide corpul, suprimând cele  
cinci simțuri.

Așezați-vă voi în mine, și inima mea în voi

ceea ce s-ar numi fortificarea omului interior.

Plângeți viața zilelor ofilite plângeți toamna  
cu lacrimi verzi plângeți fața palidă care a fost  
a unui poet.

Înălțat ca un zbor de pasăre, depășesc în  
fiecare zi propria țeastă, iar ea se răzbună în  
felul ei, luând aerul animalelor sfioase.

M-am rugat atât de mult, încât genunchii mei  
sunt înspicați și rămuroși, doar deasupra  
plutesc idei, ca niște aureole albe.

Cineva mi s-a adresat într-o zi cu *maestre*.

Stânci, brazi, castani, fagi, unde să-mi ascund  
spatele și gâtul?

Numai

Dumnezeu să mă poată cunoaște, însă nici lui  
nu-i plac prea mult.

### Un Templu fără Dumnezeu

În spatele bărcilor aflate în construcție micul  
acrobat !

el a fost obligat să lucreze în ciuda brațului său rupt.  
Foarte tânăr, el este aici cu frații săi: sunt oamenii  
tineri ai viitorului?

Dar nu! ei repetă exercițiile din copilărie:  
cutia mare la casa de marcat.

Și tu, ce ai făcut cu viața ta

atât de strălucitor?

Un templu fără

Dumnezeu.

\*

Glanda tiroidă, tristețe în vise, trage visul ei, trage  
reverența.

---

## Plecarea\*

Adio iaz și toți porumbeii mei  
Cu zborul lor care sfârșește grațios  
Penajul lor catifelat, cu guler alb arcuit  
Adio iaz.  
Adio casă și acoperișurile tale albastre  
Unde mulți prieteni, în toate anotimpurile,  
Pentru a ne vedea au bătut ceva drum  
Adio casă.  
Adio rufelor agățate pe gardul viu  
Aproape de clopotniță! oh! de câte ori am pictat-o  
Pe care o știi de parcă ar fi a ta  
Adio rufelor!  
Adio lambriuri ! ușilor de sticlă.  
Pe parchetul lucios, atât de bine lăcuit  
Barele de metal albe și culori multicolore  
Adio lambriuri !  
Adio livezi, cavouri și scânduri  
Și pe iaz barca noastră cu vele  
Bona noastră cu scufia ei albă  
Adio livezi.  
Adio, de asemenea, fluviul meu oval, limpede,  
Adio munți ! adio arbori dragi !  
Ați fost cu toatele capitala mea  
Și Parisul meu.

\* Poezie care anunță prima sa despășire de Paris ...

## Pagini de artă japoneză

\*

Pe măsură ce mă întorc la hărmălaia spălătoreșelor (fr. des lavandières), amintirile se îndepărtează precum orizontul argintiu al oceanului. Răul curge în meandre, curând nu voi mai vedea nimic.

\*

Iubirea este ca și răul de mare.

\*

Dacă strunele ar fi împletite din părul iubirilor mele, al iubirii mele eterne, ar face de optzeci de ori înconjurul lumii.  
Oh! noaptea este lungă pentru acel care așteaptă pe cel drag. Să o folosim pentru a scrie proză.  
Când va veni iubita, nu o voi mai recunoaște:  
"Cine sunteți,  
Doamnă? "

Pentru vrabie se potrivește streășina. Pentru poet balansoarul.

\*

Vârsta vindecă de iubire, precum răsăritul vindecă de noapte. Cine mă va vindeca de plictiseală, dacă nu șampania și femeile?

Sunt așadar un bătrân până la punctul în care, doar prudența și rațiunea îmi vorbesc și eu le aud?  
Totuși, tu, cântecul vizitiului breton, tu m-ai făcut să plâng îndelung noaptea trecută.

MAX JACOB, s-a născut la 12 iulie 1876 în Quimper (Bretagne) și a decedat la 5 martie 1944 în Drancy. El este unul dintre cei mai importanți poeții moderniști, eseist, romancier și pictor francez, din prima jumătate a secolului al XX-lea, precursor al curentului literar Dada, mai apoi al suprarrealismului, fără însă să fie aderat la niciunul dintre ele.

El a bulversat cu versul său liber, grotesc și extravagant, poezia franceză a anilor 1917, mai ales după ce a renunțat la cariera de jurnalist și s-a împrietenit cu Alphonse Allais. Mai apoi a devenit foarte apropiat de Pablo Picasso, Guillaume Apollinaire, Marie Laurencin, Andre Salmon și Amedeo Modigliani.

*Traducere și prezentare:*

MAXIMILIAN DENGĞ și DOMINIQUE BASSET